

Chương 5

Nâng Chén Trước Gió

Ngày hôm sau, Thuần Khiết đến tòa soạn, vừa ngồi trước máy tính, Lisa đã gửi cho cô đường link của một trang web. Cô mở ra xem thì thấy có hai bức ảnh, cảnh đêm, không rõ lắm, miễn cưỡng có thể nhận ra người trong ảnh. Người đàn ông là Tiêu Úc Sơn. Người phụ nữ chính là cô.

Tiêu đề: “Khủng long” đứng cùng Tiêu Úc Sơn là ai?

Tiêu đề rất phản cảm, có thể thấy người đăng tin vô cùng thẳng thắn, tùy tiện.

Người đăng tin nói tôi qua tham gia dự tiệc ở một địa điểm nào đó, vô tình nhìn thấy Tiêu Úc Sơn hẹn hò với một tomboy tóc ngắn đeo kính đen. Thế nên lấy điện thoại chụp lại đăng lên mạng để mọi người cùng giám định.

Phía dưới comment chất như núi, dân tình bức xúc, phần lớn là fan nữ. Cũng có một số cho rằng là tung tin đồn nhảm. Bởi vì CD của Tiêu Úc Sơn sắp phát hành. Chuyện nhỏ nhặt như thế này mà lại đưa lên trang đầu, cùng với đoạn video của Tiêu Úc Sơn mới lộ ra hai ngày trước.

Thuần Khiết nhìn thời gian đăng tin, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra là ai đăng. Cô ném chuột sang một bên rồi đi tìm Ôn Đế, thẳng thắn nói: “Cô đăng tin trên mạng, đúng không?”.

Ôn Đế đã sớm có chuẩn bị, mỉm cười và nói: “Chị đừng có tùy tiện đổ oan cho người khác. Tôi qua đâu phải chỉ có mình tôi nhìn thấy hai người, không biết chừng là fan của Tiêu Úc Sơn, thấy chướng mắt khi chị tán tỉnh thần tượng của mình...”.

“Tán tỉnh?”. Thuần Khiết cau mày.

“Lẽ nào không phải sao?”. Ôn Đế tỏ ra rất thản nhiên: “Lợi dụng cơ hội phổng vãn tán tỉnh người ta”.

Thuần Khiết thấy buồn cười thay vì tức giận. Cô bé này thích ảo tưởng lại luôn tự cho mình là đúng, vậy mà mình lại chấp cô ta. Cô nghĩ mà thấy nản, nên về phòng làm việc tiếp.

Việc đầu tiên là xóa tài khoản MSN của Trác Việt, sau đó lấy bì thư chuyên phát nhanh, nhét chum chìa khóa kia vào đó, viết địa chỉ công ti Trác Việt, đưa cho nhân viên lễ tân đi gửi.

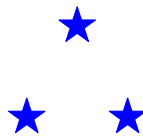
Một lúc sau Thư Đình vào phòng làm việc, đặt chiếc điện thoại đa chức năng trước mặt Thuần Khiết: “Cô gái này là cậu đúng không? Đừng phủ nhận nữa. Mình biết bộ quần áo này của cậu”.

Thuần Khiết chỉ có thể nhìn trời.

Giờ ăn trưa lại gặp phải những lời tra hỏi.

May mà con chim tương tư nhà không biết nói. Nếu không thì đúng là không lúc nào yên.

Trác Việt gọi điện cho cô mấy lần liên tiếp nhưng cô đều tắt máy không nghe. Nhắn tin cô cũng không nhắn lại. Hôm sau anh ta nhận được chùm chìa khóa, tự nhận thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng, tối hôm ấy liền đợi Thuần Khiết dưới nhà cô nhưng không thấy cô, đành thôi. Anh ta định để mặc vài ngày rồi tính sau. Hơn nữa, anh ta và Ôn Đế chỉ đi dự bữa tiệc, không phải là bị bắt gặp nằm trên giường. Cô làm như vậy là chuyện bé xé ra to.

Ngày thứ ba, Tiêu Úc Sơn gọi điện xin lỗi cô, hi vọng không gây phiền phức cho cô.

Cô bày tỏ không vấn đề gì.

Chuyện này nếu nói một cách nghiêm túc thì cô làm liên lụy đến anh. Cô mới là người nên xin lỗi. Nhưng cô không muốn giải thích.

Từ trước tới nay Tiêu Úc Sơn luôn giữ im lặng trước những tin đồn.

Nghe nói trước đây có người lợi dụng anh, về sau mới lộ ra là do công ti sắp xếp, rất nhiều fan cảm thấy âm ức thay anh. Nhưng anh không bận tâm, tỏ ra rất thản nhiên. Có rất nhiều văn nghệ sĩ thích phong cách của anh, dành những lời tốt đẹp khi bình luận về anh. Nhưng Thuần Khiết biết chẳng qua là do tính cách chi phối. Anh vốn không muốn giải thích.

Đôi khi giải thích chính là giải bày tâm sự. Nhưng anh không giỏi trong việc này, hoặc là không muốn mở lòng mình. Về điểm này cô và anh có chút giống nhau, có khả năng kiềm chế đáng kinh ngạc.

Gần đây vì mối quan hệ với Trác Việt mà cô cảm thấy buồn chán, phiền muộn. Dù sao thì cũng ở bên nhau hai năm, dù là người lạnh lùng thế nào thì

cũng có tình cảm. Nhưng cô chỉ cần mở một cuốn sách, đắm chìm vào đó là có thể quên hết mọi thứ. Đây là cách duy nhất cô chuyển hướng chú ý, điều chỉnh bản thân.

Phong Bình Thần gọi điện cho cô mấy lần, nhưng lần nào cũng gặp lúc tâm trạng của cô rất tệ, tinh thần sa sút, quả thực không còn sức lực để ứng phó. Sau hai lần như vậy, anh ta cũng không gọi điện nữa.

Thuần Khiết không hề cảm thấy hối tiếc. Vào nghề hơn một năm, ít nhiều cô cũng nghe tin đồn về cuộc sống xa hoa của một số công tử nhà giàu và những câu chuyện không mấy hay ho với người mẫu, ca sĩ. Nghe nói cũng có người chung thủy, nhưng cô chưa bao giờ mơ như thế. Cô không biết mình cuốn hút anh ta ở điểm nào và cũng không muốn tìm hiểu.

Một buổi chiều cô ra ngoài làm việc, nhân tiện đến phòng làm việc của Dịch Nhĩ Dương mượn giúp Tô San hai bộ quần áo. Thật trùng hợp Phong Bình Thần cũng ở đó. Dịch Nhĩ Dương cùng anh ta và một cô gái vô cùng xinh đẹp trò chuyện vui vẻ trên sofa.

Thuần Khiết đã nhìn thấy cô gái đó trên báo, biết cô ấy là Phong Bình, vị hôn thê của anh chàng Đường Ca Nam nổi tiếng thành phố Thánh Anh.

Cô nhớ phong Bình Thần đã từng nói có cô em gái lấy chồng đây thậm chí tám chín phần họ là anh em. Quả nhiên là người một nhà, gene trội tới mức khiến người ta đổ kị.

Cô vốn định lấy quần áo rồi lặng lẽ ra về. Nào ngờ trợ lí làm việc rất cẩn thận, đặc biệt vào xin phép ông chủ.

Như vậy, cô không thể không chào hỏi Dịch Nhĩ Dương.

Dịch Nhĩ Dương rất bình thường, vẫy tay, gật đầu, cười một cái là được. Còn Phong Bình Thần thì chuyển từ khách thành chủ, đứng dậy tiễn cô. Phản ứng của hai người kia đều có chút ngạc nhiên khiến cô cảm thấy rất ngại.

Hai người cùng vào thang máy.

Anh ta hỏi: “Cô và cái tay Tiêu Úc Sơn kia đang hẹn hò à?”.

Thuần Khiết không ngờ anh ta cũng đọc những tin vụn đó và hỏi một cách trực tiếp như vậy, bỗng chốc có chút sững sờ. Nhưng thấy anh ta lại hỏi: “Vì anh ta nên cô mới từ chối tôi sao?”.

Nghe vậy Thuần Khiết càng bối rối. Đặc biệt là giọng nói của anh ta hình như có chút gì đó ai oán.

Giống như đoán được suy đoán của cô, quả nhiên giọng nói của Phong Bính Thần trở nên ai oán: “Chẳng qua anh ta chỉ đẹp trai một chút, biết hát vài bài hát thôi mà, có gì giỏi giang cơ chứ...”.

Lần này Thuần Khiết không nhịn được cười.

Một lúc sau, cô mới nghiêm túc nói: “Đừng có nghe những người trên mạng nói lung tung. Chúng tôi chỉ ăn bữa cơm, chẳng có gì cả. Người như Tiêu Úc Sơn sao có thể để ý đến tôi...”.

“Cô nói gì vậy”. Phong Bính Thần nhìn cô với ánh mắt ngỡ ngàng: “Cô rất tốt! Người như cô mà hẹn hò với Tiêu Úc Sơn thì thật đáng tiếc, nên hẹn hò với tôi”.

Thuần Khiết đỏ mặt vì e thẹn, không biết nói gì nữa. Nhưng trong lòng thì rất vui. Suốt nửa tháng nay, đây là câu nói xúc động nhất, là lời khen dễ chịu nhất mà cô được nghe.

Cô cố nhịn một lúc, cuối cùng không kìm được bật cười.

Đúng lúc ấy thang máy xuống tầng hầm, những người chờ thang máy bên ngoài ủa vào. Cô không cười nữa, xách chiếc túi to dùng bước ra ngoài. Thấy cửa thang máy sắp đóng lại, cô vội nói: “Gọi điện cho tôi!”.

Tất cả mọi người trong thang máy đều ngỡ ngàng, đồng loạt nhìn về phía cô.

Phong Bính Thần bị dôn vào góc thang máy nhưng vẫn cố nhịn cười, giơ tay ra hiệu ok với cô.

Trên đường về công ti, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy cô vẫn cảm thấy có chút xốn xang trong lòng. Cửa kính tàu điện ngầm in dấu nụ cười của cô. Làm gì có anh chàng nào tự tin như vậy. Đúng là hết thuốc chữa.

Nhưng hết thuốc chữa hơn là cô lại rất thích.

Về đến tòa soạn, cô đưa quần áo cho Tô San rồi đi vào nhà vệ sinh, đứng trước gương vãi nước lạnh vào mặt, cảm thấy có chút hối hận vì hành động lúc nãy. Sau đó lại hứng nước ngâm mặt một lát. Lúc ngẩng đầu lên, cô nghĩ đến một từ: khủng long.

Thật đáng ghét, con ranh đó dám đăng tin nói cô là khủng long, còn nói cô là tomboy. Chẳng qua tóc của cô chỉ ngắn một chút thôi mà, đâu có giống tomboy? Bên dưới lạ, còn có một đám người hòa theo. Đúng là lũ ngu ngốc.

Cô tức giận ném giấy lau tay vào thùng rác rồi quay về phòng làm việc.

Vừa bước vào phòng, cô nhìn thấy Ôn Đế đang nói chuyện với Lisa, Thư Đình. Cô nhìn mà không kìm được cau mày.

Mặc dù lí trí không ngừng nói với cô rằng không thèm chấp cô ta, cái đồ không hiểu biết, nhưng trong lòng thì vẫn có chút khó chịu, đặc biệt là thời gian gần đây, cứ cách dăm ba hôm giám đốc lại gây phiền phức cho cô. Ai cũng biết do cô ta làm trò sau lưng. Lisa cũng thấy âm ức thay cô nhưng bên ngoài vẫn phải tỏ ra bình thường.

Họ đang nói chuyện thân mật, nhìn thấy Thuần Khiết bước vào Lisa có chút ái ngại, buột miệng nói: “Thuần Khiết, buổi tối cùng đi ăn cơm nhé”.

Thuần Khiết vừa bật máy tính vừa nói: “Khả năng buổi tối có hẹn...”.

Thư Đình nghe vậy lập tức xen vào, tròn xoe đôi mắt, tò mò hỏi: “Tiêu Úc Sơn à?”.

Lisa cũng tròn mắt nhìn cô: “Hai người đang hẹn hò thật sao?”.

Thuần Khiết ngẩng đầu nhìn hai khuôn mặt phóng to trước mắt, thở dài rồi nói: “Bắt mình phải nói bao nhiêu lần đây, Tiêu Úc Sơn sao có thể hẹn hò với mình được. Anh ta ăn cơm với mình đơn thuần là làm việc thiện thôi. Xin các cậu lí trí một chút...”. Nói rồi không kìm được liếc nhìn Ôn Đế.

Ôn Đế vênh mặt, cười lạnh lùng.

Thư Đình lại nói: “Thế cậu có thể hỏi xin anh ta một vài bức ảnh có chữ kí được không, mình có thể rao bán trên taobao.com(1)...”.

Lisa thì hỏi: “Buổi tối cậu hẹn hò với ai?”.

Thuần Khiết đứng dậy chấp tay: “Xin hai nữ hiệp, hai nữ đại vương. Xin hai người nương tay tha cho tiểu nhân...”.

Lisa cau mặt, nghiêm giọng bắt cô khai thật.

Thuần Khiết lặng lẽ thở dài, bây giờ cô đã biết thế nào là họa từ miệng mà ra.

Lúc ấy bỗng nhiên có một chàng trai xuất hiện cửa văn phòng, tay ôm một bó hoa hồng trắng và hỏi: “Xin hỏi ai là cô Chân?”.

Lisa ngạc nhiên thốt lên một hàng rồi tranh ra nhận hoa, thì thấy trong bó hoa có một tấm thiệp. Cô mở ra và đọc: “Tám giờ tối, tại ‘Đạo bước cuộc đời’ - Woa, ‘Đạo bước cuộc đời’, nhà hàng lãng mạn nhất...”.

Chàng trai đưa hoa và hóa đơn nhận hàng ra trước mặt Lisa: “Xin cô hãy kí nhận!”.

Lisa nhận lấy rồi đặt trước mặt Thuần Khiết: “Kí tên”.

Thuần Khiết kí rồi đưa cho anh ta. Anh ta cảm ơn rồi ra về.

“Đạo bước cuộc đời” do đầu bếp nổi tiếng quốc tế Gay Kurz làm chủ, rất có danh tiếng trong giới ẩm thực. Rất nhiều người nghe danh mà đến, tạp chí ẩm thực cũng đã có rất nhiều bài viết về nhà hàng này. Nhà hàng nổi tiếng khắp thành phố bởi phong cách tao nhã, sang trọng, giá cao. Vì thế mà Thư Đình và Lisa mới phấn khích như vậy, vô cùng ngưỡng mộ nhà hàng lãng mạn này.

Ôn Đế đứng một bên quan sát, bặm chặt môi không nói gì. Lúc ấy mới cười khẩy và nói: “Có gì to tát cơ chứ. Thế mà cũng đáng để hai người ngưỡng mộ tới mức ấy. Nếu hai người muốn đi tối nay em mời...”.

Thư Đình tròn mắt nhìn: “Thật chứ?”.

Ôn Đế tỏ vẻ rất khinh thường, mỉm cười lạnh lùng: “Có gì mà thật với chả giả, chẳng qua là ăn một bữa cơm, cũng không mất bao nhiêu tiền”.

Thư Đình không hề bận tâm đến giọng điệu của cô ta, vui vẻ nhận lời: “Thế thì tốt quá”.

Thuần Khiết tròn mắt há mồm vì ngạc nhiên.

Ôn Đế rất vui khi nhìn thấy dáng vẻ đó của Thuần Khiết. Cô ta nói: “Em đi gọi điện đặt chỗ. Hai chị nhớ trang điểm một chút. Chỗ đó không phải là chỗ ăn mặc tùy tiện là vào được đâu..”. Cô ta nói rồi hất tóc, ngúng nguẩy bỏ đi.

Lisa và Thư Đình cùng quay sang nhìn Thuần Khiết.

Thuần Khiết nhún vai và nói: “Tốt quá, mình nghĩ tối nay có thể có một cuộc hẹn hò lãng mạn dành cho năm người”.

Thư Đình cười: “Bữa tối miễn phí ở đạo bước cuộc đời, mình không muốn từ chối. Đến lúc đó cậu cứ coi như không quen bọn mình là được rồi. Có điều, nếu người cậu hẹn hò là Tiêu Úc Sơn, mình yêu cầu một tấm ảnh chụp chung...”.

“Thế thì chắc chắn cậu phải thất vọng rồi”.

Thuần Khiết vút tài liệu vào ngăn kéo, sau đó tắt máy tính ra về.

Trên đường về nhà nhận được tin nhắn của Phong Bính Thần, nói là bảy rưỡi đến đón cô. Cô vào nhà, vừa đặt túi xuống là đi xem chim tương tư thế nào, mức một chậu nước sạch, thả lồng chim vào, sau đó mới đi tắm.

Nửa tiếng sau, cô quấn khăn tắm bước ra khỏi nhà vệ sinh. Đang chuẩn bị sấy tóc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chim hót líu lo, nghe rất vui tai. Cô vội vàng vút máy sấy tóc sang một bên, chạy ra ngoài thì thấy chim tương tư đang hót.

Hơn một tháng rồi, chú chim nhỏ bé này lạ nhà, lại “xấu hổ” nên chưa hót một tiếng nào. Cô còn tưởng nó không biết hót. Không ngờ nó đã hót, lại còn chọn đúng thời khắc này.

Nói theo cách của một người bạn thân của cô thì đây là một tín hiệu.

Nghĩ đến điều này, mặt Thuần Khiết nóng bừng, nhưng vẫn không nén được cảm thấy vui. Cô vui vẻ đi chọn quần áo, trang điểm, chuẩn bị cho buổi hẹn hò. Đã hẹn bảy rưỡi nhưng bảy giờ hai mươi lăm phút cô đã xuống dưới đợi. Một là cô không nghĩ rằng những cô gái bắt đàn ông phải đợi lâu sẽ trở nên “có giá” hơn. Hai là xe ở dưới tầng không tiện đỗ lâu, thà rằng mình xuống đợi trước thì tốt hơn. Cô vừa xuống dưới đứng được hai phút thì thấy Phong Bính Thần lái một chiếc Porsche màu đỏ tới.

Thuần Khiết mặc một bộ váy dạ hội màu san hô sáng cùng với chiếc túa ton sur ton. Kiểu dáng chiếc váy đơn giản, lịch sự, dài đến đầu gối, để lộ đôi chân dài miên man. Mái tóc ngắn cá tính, khuôn mặt rạng rỡ, tràn đầy sức sống.

Ánh mắt của Phong Bính Thần tràn đầy vẻ tán thưởng, không tiếc lời khen ngợi: “Woa, cô đúng là xinh đẹp lôi cuốn”.

Thuần Khiết mỉm cười nói: “cảm ơn”.

Phong Bính Thần mở cửa xe cho cô, thấy cô nghiêng người ngồi vào trong nhưng không vội lên xe mà đứng cạnh cửa xe nhìn cô Thuần Khiết nhíu mày nhìn anh ta: “Sao thế Phong Bính Thần lướt tay từ trên xuống dưới: “Cô không định phát biểu ý kiến sao?”.

Thuần Khiết không kìm được bật cười, ngược mắt nhìn anh ta. Áo sơ mi trắng, complet đen, trên túi trước ngực cài bông hoa đỏ quyền màu trắng, trang trọng, nho nhã, điển trai, nổi bật, không thể chê vào đâu được.

Cô gật đầu và nói: “Không thể chê vào đâu được”.

Lúc ấy Phong Bính Thần mới hài lòng mỉm cười, đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái khởi động xe.

Nhưng Thuần Khiết lại nói tiếp: “Có điều, tôi thích anh ăn mặc màu mè một chút”.

Phong Bính Thần lườm cô: “Tôi đặc biệt ăn mặc thế này đây”.

Thuần Khiết cười nói: “Như thường rất đẹp, chỉ là hơi trang trọng quá một chút. Vốn dĩ chỉ là ăn bữa cơm nhưng anh lại làm thành ra thế này khiến tôi không quen lắm. Bộ quần áo lần trước anh mặc rất đẹp, rất hoa lá...”.

“Thì ra cô thích phong cách đó. Haizz, đều tại chú Phương đặt nhà hàng giúp tôi, chú nói nhất định phải ăn mặc sang trọng”. Phong Bính Thần cố tình làm ra vẻ buồn rầu, ngừng một lát rồi hỏi: “Gần đây công việc có bận lắm không?”.

“Cũng bình thường, không bận lắm”. Thuần Khiết cười.

Mặc dù không phải sự thật nhưng cô cũng không định than phiền mọi lúc mọi nơi. Người thành phố ai cũng có nỗi phiền muộn của riêng mình. Nào ngờ phong Bính Thần lại tiếp lời: “Tôi nghĩ cũng phải, nếu không e rằng tôi không có vinh dự hẹn gặp cô...”. Giọng điệu vô cùng ai oán.

“Hình như là tôi hẹn anh”. Thuần Khiết nhắc nhở anh ta.

“Ồ, vậy tôi rút lại lời vừa nói mà sửa lại thành e rằng tôi không có vinh dự được cô hẹn”.

Thuần Khiết bật cười: “Thật không nhận ra anh lại xỏ xiên như vậy.”

Phong Bính Thần khẽ cau mày: “Xỏ xiên! Cô không thể dung từ nào hay hơn sao? Ví dụ hài hước, dí dỏm. Haizz, bình thường cô đều thẳng thắn như vậy sao, hay là chỉ với một mình tôi?”.

“Chẳng qua là nhất thời dùng từ không suy nghĩ, không phải nói anh”.

“Lúc này cô còn phê bình cách ăn mặc của tôi...”.

“Đó không phải là phê bình. Tôi chỉ thấy lúc anh ăn mặc tùy tiện trông đáng yêu hơn. Nhưng phong cách này cũng rất đẹp. ùm, rất giống với những giám đốc hoặc là trưởng phòng lúc chuẩn bị họp trong phim...”.

Phong Bính Thần bật cười, nói không biết ngượng: “Tôi đẹp trai hơn họ nhiều”.

Thuần Khiết tiếp lời: “Vì thế tôi mới hẹn hò với anh”.

Phong Bính Thần cười tươi hơn.

Nhà hàng nằm ở khu vực náo nhiệt trên phố Trung Hoàn, bên trong trang trí rất tinh tế, vừa nho nhã lại đậm chất nghệ thuật, ghé sofa bằng da thật, đèn chùm theo phong cách châu Âu, tạo cảm giác vô cùng ấm cúng, lãng mạn. Phong Bính Thần hiểu biết nhiều nên không thấy gì mới lạ. Anh nói họ tên, nhân viên phục vụ đưa họ vào chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Thuận Khiết đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Ôn Đế và mọi người, tạm thời thở phào nhẹ nhõm, hi vọng sẽ ăn xong trước khi họ đến. Nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của mình.

Cô vừa nảy ra ý nghĩ này thì Ôn Đế liền bước vào. Cô ta mặc chiếc váy màu đen hở vai, tay cầm chiếc túi Kelly màu đỏ xinh xắn, tóc vấn cao, để lộ khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp. Thuận Khiết không thích cô ta nhưng cũng không thể không khen cô ta xinh. Có lẽ Trác Việt không thoát được sức hút từ vẻ đẹp đó. Lisa và Thư Đình cũng trang điểm lộng lẫy, theo sau Ôn Đế, lặng lẽ giơ tay chào cô.

Cô đáp lại bằng nụ cười gượng gạo.

Nhân viên phục vụ lễ phép hỏi Ôn Đế nhưng cô ta không bận tâm mà đi thẳng về phía họ. Thuận Khiết bất giác ngồi thẳng người, không biết cô ta định làm gì. Nào ngờ cô ta ngồi xuống bàn cạnh bàn họ và nói với phục vụ: “Chúng tôi ngồi chỗ này, mang menu lại đây”.

Phong Bính Thần thấy sắc mặt hơi lạ, liền đưa mắt nhìn theo.

Lisa ấn tượng sâu sắc với anh chàng đẹp trai này nên khi bắt gặp ánh mắt của anh ta liền mỉm cười chào hỏi.

Kết quả Phong Bính Thần nhìn mà sửng người.

Anh ta nhìn Lisa một lúc rồi quay sang nhìn Thuận Khiết, thấp giọng giải thích: “Tôi không quen cô ta...”.

Anh ta nói như vậy, Thuận Khiết cũng sửng người: “Anh không quen cô ấy?”.

“Không quen”. Phong Bính Thần gật đầu rất chắc chắn, nhưng ngay lập tức lại tỏ ra khổ sở: “Haizz, có lẽ là tôi quá cuốn hút. Trước đây cũng thường xảy ra những chuyện như thế này. Cô không được hiểu lầm đâu đấy...”.

Thuận Khiết ngỡ ngàng trước sự tự tin thái quá của anh ta nhưng không nhịn được cười.

Rõ ràng là anh ta đã gặp Lisa rồi. Tối hôm chụp ảnh Tiêu Úc Sơn mọi người còn cùng nhau ăn tối. Sao anh ta có thể đăng trí tới mức này cơ chứ? Thế nên cô

thấp giọng nhắc anh ta: “Tôi không hiểu lắm. Bởi vì đúng là anh đã gặp cô ấy. Cô ấy là Lisa, đồng nghiệp của tôi. Chúng ta đã cùng ăn tối với nhau”.

Phong Bính Thần tròn xoe đôi mắt đẹp để nhìn cô, ngây người một lúc rồi lại quay sang nhìn Lisa. Sau đó quay lại, lắc đầu với vẻ mặt hết sức ngây ngô: “Chẳng có ấn tượng gì cả, hay là tối hôm ấy cô ấy không trang điểm...”.

Thuần Khiết không kìm được bật cười. Câu nói này hơi quá đáng.

Hôm ấy Lisa phỏng vấn Tiêu Ưc Sơn, tuyệt đối không thể không trang điểm. Cô ấy trang điểm từ đầu đến chân. Chỉ là sau đó bận rộn chụp hình suốt cả buổi chiều, đến tối chỉ còn lại lớp phấn mờ nhạt. Trong khi đó bạn của Phong Bính Thần đều là những người “đẳng cấp” như Eva, không có ấn tượng với cô gái bình thường như Lisa cũng là bình thường.

“Ba người họ đều là đồng nghiệp của cô?”.

“Ừm”.

“Trùng hợp quá đấy...”.

“Ai bảo anh mang hoa đến phòng làm việc?”. Thuần Khiết lườm anh ta.

“Ồ”. Phong Bính Thần chần chừ một lúc rồi nheo mắt hỏi cô: “Vậy không phải là họ đến giám sát tôi chứ? Sợ tôi có mưu đồ không chính đáng với cô?”.

Thuần Khiết suýt sặc. Trí tưởng tượng của anh ta phong phú quá mức.

“Đừng đùa nữa”.

“Ừm, gọi món thôi, xem xem có món gì đặc sắc...”.

Thuần Khiết mở thực đơn, cười và nói: “Đôi với tôi mà nói hầu hết đều là món đặc sắc”.

Vừa nói dứt lời, Ôn Đế ngồi bên cạnh liền bật cười đầy khinh miệt.

Thuần Khiết coi như không nghe thấy, thân nhiên gọi một bát canh và một suất beefsteak. Phong Bính Thần có chút sững sờ nhưng cũng không nghĩ nhiều. Anh không nhìn thực đơn mà gọi giống Thuần Khiết. Phục vụ hỏi nước uống, Thuần Khiết gọi nước ép trái cây. Phong Bính Thần tiếp tục “ăn theo”. Cô không nhịn được cười: Sao anh lại gọi giống tôi. Nếu muốn uống rượu thì cứ uống...”.

Anh ta lắc đầu, cười nói: “Tôi lái xe, không nên uống”.

Thuần Khiết thường xuyên tiếp khách, thấy đàn ông ai cũng chỉ muốn ngâm mình trong rượu, ít khi thấy ai biết kiềm chế như anh ta nên không khỏi có chút ngạc nhiên. Cô vui vẻ hỏi: “Lẽ nào là vì phải đưa tôi về?”.

“Một phần thôi”.

“Phần còn lại?”.

“Xe là của Quân Hạo. Tôi sợ không cẩn thận làm hỏng, cậu ta sẽ gây phiền phức cho tôi”. Phong Bính Thần nói đùa.

Nào ngờ anh ta vừa nói dứt lời thì lại nghe thấy tiếng cười: “Hóa ra là xe đi mượn, thật mất mặt...”.

Phong Bính Thần ngạc nhiên quay đầu nhìn, sau đó lại quay sang nhìn Thuần Khiết, nhíu mày tỏ ý dò hỏi. Thuần Khiết khẽ lắc đầu với anh ta, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. Có một đồng nghiệp ấu trĩ như thế đúng là thật đáng xấu hổ. Huống hồ ân oán giữa họ không dễ gì nói được với người ngoài.

Cô thầm thở dài, bỗng nhiên nhớ tới chuyện chim tương tư, liền nói với anh ta.

Phong Bính Thần cũng tỏ ra ngạc nhiên và vui mừng, tỏ ý muốn đến nhà cô thưởng thức. Trong lúc vui vẻ, Thuần Khiết đã nhận lời mà không hề nhận ra ý đồ của anh ta.

Một lúc sau, phục vụ mang tới hai món khai vị kiểu Pháp là Escargots (chế biến từ ốc sên) và Foie gras (chế biến từ gan ngỗng) và nói với họ đây là hai món Gray Kurz đặc biệt gửi tặng. Thuần Khiết ngạc nhiên hỏi: “Anh quen bếp trưởng sao?”.

Phong Bính Thần lắc đầu, tỏ ý không quen.

“Thế thì vì sao?”.

“Có lẽ là nể mặt chú Phương. Chính chú ấy gọi điện đặt bàn giúp tôi”.

“Chú Phương là?”.

“Bố của Quân Hạo, chủ tịch hội đồng quản trị của khách sạn Thời Quang”.

“Chả trách!”. Thuần Khiết gật đầu rồi nhìn món ăn, không làm được bật cười: “Mỗi lần nhìn thấy ốc sên, tôi lại không kìm được nhớ tới một bộ phim. Nhân vật nữ chính gặp ốc sên...”.

“Pretty Woman(2)!”.

“Không sai”. Thuần Khiết mỉm cười: “Thì ra anh cũng xem phim tình cảm...”.

“Vốn dĩ tôi không xem, nhưng mấy năm trước tôi đã từng hẹn hò với nhân vật chính một thời gian, vì thế...”.

“Cái gì! Anh đã từng hẹn hò với Roberts?”.

Thuần Khiết vô cùng ngạc nhiên, tròn mắt nhìn anh.

Phong Bính Thần chỉ cười, không nói gì.

Thuần Khiết từ từ nheo mắt lại rồi hỏi: “Thật à?”.

Phong Bính Thần bật cười, đưa tay ấn nhẹ lên trán cô: “Đùa cô thôi, thế mà cô cũng tin sao?”. Động tác thân mật này anh ta thể hiện một cách hết sức tự nhiên. Thuần Khiết day trán, tức giận lườm anh ta. Bởi vì trước đó đã từng thấy Eva nên suýt chút nữa thì cô tin là thật. Đúng thật là... Anh chàng này đến cả lời nói dối mà cũng khiến người ta tin như thật, không đỏ mặt cũng không lúng túng. Không biết anh ta đã luyện như thế nào? Thật khó hiểu.

Cô bung cốc nước trái cây uống một ngụm. Phong Bính Thần cũng cầm dao đĩa. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, từ phim ảnh, ẩm thực rồi dần dần chuyển sang du khách. Thuần Khiết ngạc nhiên vì anh ta đã tìm đi rất nhiều nơi, không tìm được hỏi: “Anh lấy đâu ra nhiều thời gian thế, không cần làm việc à?”.

“Tôi coi du lịch là một trong số các công việc của mình. Sống là để trải nghiệm, con người ta chỉ có thể sống một lần, nên đi thăm thú mọi nơi, không nên chỉ bó hẹp trong một gian phòng”.

“Mặc dù nói như vậy nhưng đối với hầu hết mọi người mà nói thì không phải cứ muốn là làm được”. Cô ngừng một lát rồi nói: “Xem ra anh là một nhà du hành, trạm tiếp theo là ở đâu?”.

“Vẫn chưa nghĩ ra”.

“Tôi không thể chịu được chuyến đi dài như thế. Trên đường đi có quá nhiều thứ bất tiện. Tôi sẽ phát điên”.

“Tôi đã từng thử một tuần không tắm, trên sa mạc”.

“Thật đáng sợ!”. Thuần Khiết bật cười: “Tôi đi du lịch trên mạng thôi”.

Câu nói này lại gợi lên tiếng cười chế nhạo bên cạnh.

Cuối cùng Phong Bính Thần không kiềm chế được, chau mày hỏi: “Thế này là thế nào?”. Nói rồi nghiêng đầu, ý muốn nói Ôn Đế ngồi phía sau.

Thuần Khiết không biết nói gì, nâng cốc nước uống một ngụm, suy nghĩ xem phải giải thích thế nào.

Lúc ấy, bỗng nhiên quản lý nhà hàng đưa một người đàn ông trung niên khá to béo đi về phía họ, giới thiệu đó là bếp trưởng Gray Kurz. Ông ta lịch sự hỏi món ăn có hợp khẩu vị không. Phong Bích Thần cầm khăn ăn, nho nhã lau miệng rồi mỉm cười tỏ ý rất ngon. Hai bên nói chuyện vài câu. Gray Kurz mời họ ăn tự nhiên rồi lại liếc nhìn quanh nhà hàng, sau đó quay vào trong, không chào hỏi thêm khách hàng nào khác. Điều này khiến Ôn Đế đang giương mắt mong ông ta đến hỏi thăm vô cùng tức giận.

Sau đó phục vụ lại tặng họ hai xuất bánh ngọt, nói là do chính tay Gray Kurz làm, ăn rất ngon. Đây là món Thuần Khiết hài lòng nhất. Ăn được một nửa liền dừng lại khen món bánh này. Phong Bích Thần nhường cô suất của mình. Nào ngờ cô lại cau mày, ý muốn anh ta thanh toán rồi về.

Vì Ôn Đế nên cô không muốn ở lại thêm một phút nào nữa. Phong Bích Thần cũng nhận ra có gì đó bất thường, thái độ bất lịch sự và vô học của cô gái đó cũng khiến anh thấy phản cảm. Thế nên bữa tối vốn định ăn trong hai tiếng chỉ mới một tiếng đã nhanh chóng kết thúc.

Trước khi đi, Thuần Khiết đặc biệt gọi phục vụ tới, mỉm cười và nói: “Xin hãy giúp tôi tặng phần bánh ngọt này cho cô gái kia. Suốt cả buổi tối cô ta tự nguyện bám đuôi tôi, quả thực là quá vất vả. Tôi rất cảm ơn cô ta”.

Nói xong cô cầm túi xách, cùng Phong Bích Thần đi ra ngoài.

Quả nhiên nhân viên phục vụ bung phần bánh ngọt còn lại để trên bàn Ôn Đế. Nhưng vẫn chưa kịp nói thì đã bị Ôn Đế lúc ấy đang đùng đùng nổi giận vung tay hất vào người, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của nhà hàng.

Thuần Khiết quay đầu nhìn. Cuối cùng tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên, mỉm cười bước đi.

Phong Bích Thần không kiềm được bật cười trước tính trẻ con của cô.

Trên đường về, anh không kiềm chế được trí tò mò, lại nhắc đến Ôn Đế: “Hình như cô đồng nghiệp ấy của cô không được thân thiện cho lắm...”.

Thuần Khiết không tránh được câu hỏi này, đành phải nói thật: “Tôi và cô ta có chút vướng mắc”.

Phong Bích Thần sững người một lúc rồi nói: “Không phiền nếu tôi hỏi lí do chứ”.

“Chuyện này...”. Thuần Khiết thật sự không biết bắt đầu từ đâu, chỉ thờ dài.

Phong Bính Thần thấy cô khó xử nên khách sáo nói: “Nếu không tiện thì đừng miễn cưỡng”.

Thuần Khiết liền nói: “Vậy chúng ta nói chuyện khác nhé!”.

Phong Bính Thần giống như bị dội nước lạnh, không nói được gì. Chẳng qua là anh chỉ khách sáo theo phép lịch sự thôi, kết quả là cô không nói thật. Bực mình!

Thuần Khiết không biết anh bực mình, chỉ cảm kích phong độ lịch thiệp của anh.

Họ chưa thân thiết tới mức có thể mở lòng mình tâm sự mọi điều. Cho dù cô không ngại nói một chút về chuyện tình cảm của mình nhưng trước tiên vẫn phải nói cho anh biết về hoàn cảnh của mình, chỉ nghĩ thôi cũng thấy mệt.

Không biết cô bé Ôn Đế được chiều chuộng quá mức hay là EQ⁽³⁾ bằng không mà lời nói, hành vi ấu trĩ như đứa trẻ lên ba. Thời gian gần đây giám đốc sáng tạo không ngừng gây phiền phức cho cô. Buổi họp hôm trước chủ đề của cô lại bị phê bình thậm tệ. Đây rõ ràng là muốn ép cô chủ động xin thôi việc.

Nghĩ đến những chuyện buồn phiền này, Thuần Khiết không kìm được lại thở dài.

Phong Bính Thần thấy cô không ngừng thở dài, quay sang nhìn cô nhưng không nói gì. Ngoài miệng anh nói rất phong độ nhưng thực ra trong lòng thì tò mò đến mức không thể chịu được. Bản thân anh cũng thấy ngỡ ngàng, không biết bắt đầu từ lúc nào anh lại có ham muốn tìm hiểu cô mãnh liệt như vậy? Hai thứ mà anh không bao giờ thiếu trong cuộc đời này chính là tiền bạc và phụ nữ.

Anh chưa bao giờ khao khát tìm hiểu nội tâm hay cuộc sống của họ. Đôi khi thậm chí không hứng thú với thân thể họ. Nhưng Thuần Khiết thì khác. Trước khi quen cô anh đã được đọc trước một phần suy nghĩ của cô.

Hồi đó anh sống ở London. Mỗi sáng quản gia đều chuẩn bị bữa sáng và báo cho anh. Trên báo có một chuyên mục văn hóa cuốn hút anh. Tác giả có ngòi bút sắc bén, rất sáng tạo. Anh đọc liền hai tuần, phát hiện phong cách của tác giả thay đổi liên tục, đề cập đến nhiều vấn đề khiến người đọc thích thú, từ văn học, điện ảnh, nghệ thuật đến điểm nóng thời sự, không gì là không có. Không ít độc giả đều đoán đó là một nhà báo nổi tiếng nào đó. Trí tò mò trỗi dậy, anh nhờ bạn bè nghe ngóng, biết được rằng đằng sau bút danh ấy là bốn người, vì thế cũng không thấy ngạc nhiên nữa nhưng vẫn tổ chức một buổi party.

Tối hôm ấy anh đến dự party. Sau khi đến điểm hẹn, anh lục khắp các túi mà không tìm thấy tiền. Tài xế tưởng anh là kẻ chỉ biết dựa vào tương mạo của

mình để lừa đảo người khác nên đã mắng cho anh một trận. Bỗng nhiên có một cô gái nhét cho anh một tờ tiền, sau đó ngồi vào xe phóng đi.

Lần đầu tiên trong đời anh được người khác bố thí. Cho dù là người bình thường thì cả đời cũng ít có cơ hội bị coi là ăn mày, huống hồ là anh. Tài sản của anh có thể khiến anh sống xa xỉ hơn cả Michael Jackson, số tiền anh đã quyên góp cho tổ chức từ thiện càng không thể tưởng tượng được. Vậy mà lại có người coi anh là kẻ lang thang, bố thí cho anh.

Anh cảm thấy rất nực cười, khó mà tin được. Trong cuộc đời mỗi người đều xuất hiện một vài chuyện ngoài sức tưởng tượng, khó có thể quên được. Nhưng đối với anh mà nói, những chuyện mới lạ và đáng ngạc nhiên gần như không có. Chỉ có tờ tiền đó là anh vẫn cất giữ, coi đó là một kỉ niệm đặc biệt. Về sau, mỗi khi mở ví, nhận thấy tờ tiền đó, anh lại không tìm được mím cười.

Anh không nhớ khuôn mặt của cô gái ấy, chỉ có đôi mắt là sáng đến đáng ngạc nhiên.

Anh không nghĩ rằng đời này còn có cơ hội được gặp lại chủ nhân của đôi mắt ấy, cho đến tận buổi chiều thứ sáu ấy, ở quán cafe của khách sạn Thời Quang, bên ngoài trời mưa lâm thâm, anh ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt mà anh vẫn còn nhớ mãi.

Phải thừa nhận rằng tâm trạng lúc ấy của anh rất rạo rực. Từ sau khi tròn hai mươi tuổi, anh không còn là một người dễ xúc động. Cuộc sống giàu có tới mức gần như không còn gì đáng để anh thấy ngạc nhiên nữa, vui mừng, ăn chơi hưởng lạc chưa bao giờ thiếu với anh. Trước đây anh đã từng có những năm tháng buông thả, nó giống như một cuộc tế lễ trước khi anh thành người lớn anh bỏ qua tất cả sự khuyên răn hay dạy bảo của người lớn, bạn bè. Theo năm tháng, chúng tự nhiên sẽ lạnh lại. Bây giờ anh đã lột xác, trở thành một chàng trai điềm tĩnh. Cho dù ở những nơi ồn ào, huyên náo nhất thì anh cũng cảm thấy có chút cô đơn, buồn tẻ.

Coi như là một chút điều chỉnh trong cuộc sống bình lặng. Anh gọi điện cho cô nhưng hết lần này đến lần khác đều bị cô từ chối nên có chút tổn thương. Bây giờ anh lại muốn xen vào chuyện của cô, đúng là mơ hồ, đến anh cũng không hiểu nổi mình nữa. Đúng vậy, anh cảm thấy tò mò về cô. Mà tò mò thì rất có thể nảy sinh một loại tình cảm nguy hiểm.

Trên đường về, mỗi người đều mang trong mình một nỗi niềm riêng nên cả hai đều im lặng.

Thuần Khiết đoán mình đã đắc tội với anh nên không nói gì. Bề ngoài cô tỏ ra thoải mái nhưng thực ra luôn cảnh giác, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, từ trước tới nay đều là người khác tiến ba bước, cô mới tiến một bước.

Đến tận khi xe đỗ trước cửa tòa nhà, lúc ấy cô mới quay sang mỉm cười với anh: “Cảm ơn bữa tối của anh”.

Phong Bính Thần cười nói: “Tôi nay không vui lắm, lần sau chúng ta đổi nhà hàng khác”.

Thuần Khiết khẽ sững người, bởi vì anh nói lần sau.

“Để sau đã”.

“Tôi đáng ghét lắm sao?”.

“Đâu có”.

“Thế vì sao lúc nào cô cũng từ chối tôi?”.

Thuần Khiết lại sững người, sau đó mỉm cười nói: “Có lẽ không phải tôi từ chối anh mà là từ chối sự mê hoặc. Một người như anh giống như thứ đồ xa xỉ bày trong cửa hàng đồ hiệu, kì công tinh xảo, giá thành cao, người bình thường không thể mua được...”.

Phong Bính Thần bật cười vì sự so sánh này: “Thứ đồ xa xỉ này chủ động đưa tới để cô sử dụng miễn phí”.

“Như thế càng đáng sợ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy”.

“Sao không dùng thử một thời gian. Nếu không hợp thì vứt đi cũng không tiếc. Nếu ngay cả thử cũng không mà đã pass luôn thì thật quá tàn nhẫn...”.

“Nếu sau khi dùng thử cảm thấy rất tốt, không nỡ vứt đi, nhưng lại không mua được. Vậy thì đối với người dùng thử cũng là một chuyện thật tàn nhẫn”.

Phong Bính Thần không biết nói gì, nhìn cô một lúc rồi nói: “Trông cô không giống một người theo chủ nghĩa bi quan”.

“Tôi là một người theo chủ nghĩa bi quan nhưng lạc quan”.

“Vì sao cô không có niềm tin với bản thân?”.

“Đâu có, tôi cảm thấy tự hào vì mình có thể từ chối sự mê hoặc”.

Phong Bính Thần bực mình, cau mày nói: “Tôi giận đấy”.

Cuối cùng Thuần Khiết bật cười: “Gần đây tôi bị đá kích, tính sĩ diện trởi dậy. Một công tử nhà giàu như anh rất dễ trở thành đối tượng để tôi lợi dụng...”.

Phong Bính Thần lập tức nói: “Quá tốt! Hoan nghênh cô lợi dụng tôi”.

Thuần Khiết dở khóc dở cười, gờm gờm nhìn anh: “Anh thật rộng lượng”.

“Dĩ nhiên, chỉ có những người đàn ông không tự tin mới sợ bị lợi dụng. Tôi không có gì để mất, cô thì sao?”.

Câu phản vấn này gần như là khiêu khích, Thuần Khiết còn lâu mới mắc lừa anh. Cô cười nói: “Không nói với anh nữa, tôi phải đi nghỉ đây”. Nói rồi cô mở cửa xuống xe.

“Ừm, khi nào cô tiện, cuối tuần thế nào?”. Phong Bình Thần vội thò đầu ra hỏi.

Trên đời này, thứ mê hoặc lớn nhất không gì bằng nịnh nọt. Thuần Khiết được chiều chuộng tới mức cảm thấy rất vui, nhin cười vẫy tay với anh và nói: “Có lẽ là vậy, tôi không chắc lắm...”.

Phong Bình Thần đã rất hài lòng với câu trả lời này của cô, dõi mắt nhìn theo cô, thấy cô đi vào rồi mới lái xe về.

Anh về đến khách sạn, Phương Quân Hạo cũng ở đó, đang ngồi trước màn hình máy tính xem tác phẩm nghệ thuật của anh ta, thấy anh vui vẻ bước vào liền cúi đầu nhìn đồng hồ, ngạc nhiên thốt lên: “Không phải chứ? Vẫn chưa đến mười một giờ mà cậu đã về rồi sao. Chỉ số hấp dẫn của cậu giảm sút rồi”.

Phong Bình Thần không thèm nhìn anh ta mà tháo cà vạt, cởi áo khoác vắt lên thành ghế, đến quầy bar lấy chai Evian uống hai ngụm rồi hỏi: “Rốt cuộc ảnh cưới của Phong Bình chụp đâu?”.

Phương Quân Hạo cười nói: “Câu hỏi này các tay săn ảnh trong toàn thành phố đều muốn biết. Theo ý của mình dĩ nhiên tốt nhất là đến Thúy Minh Hồ, phong cảnh tuyệt đẹp, lại không ai làm phiền. Nhưng Phong Bình không muốn làm long trọng quá. Hơn nữa gần đây Đường Ca Nam rất bận rộn...”.

Phong Bình Thần cau mày: “Cậu ta không muốn lấy vợ sao?”.

Phương Quân Hạo đứng dậy, vươn vai và nói: “Vấn đề là Phong Bình cũng không sốt ruột, ngày cử hành hôn lễ sắp đến, cả đám người bận rộn vì chuyện này, còn cô ấy thì rất thảnh thơi. Chỉ riêng thiết kế áo cưới đã mất hai tháng. Mình cũng mất hơn một tháng ở đây rồi. Trời ơi, mình là Steven Fong đây, một ngày biết bao nhiêu tiền. Khoản nợ này mình phải tính toán thật kĩ mới được...”.

Phong Bình Thần cười nói: “Chuyện này không thể trách nó được, là cậu xung phong đấy chứ, có rất nhiều bậc thầy hạng nhất chờ để được chụp ảnh cho nó...”.

Phong Quân Hạo tức giận nói: “Lẽ nào mình không phải là hạng nhất sao? Cậu có ý gì vậy?”.

Phong Bính Thần thấy anh ta “xù lông”, liền ra lệnh tiễn khách: “Mình muốn nghỉ rồi, cậu cứ tự nhiên”. Nói rồi cởi khuy áo chuẩn bị vào phòng tắm.

Anh cởi khuy áo, để lộ cơ ngực lấp ló và cơ thể gầy như hoàn mỹ. Phong Quân Hạo nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, vội vàng đi lấy máy ảnh: “Đừng động đây, mình chụp hai bức ảnh đưa lên mạng...”.

“Thế thì cậu chết chắc”. Phong Bính Thần lạnh lùng nhìn anh ta.

“Hi sinh vì nghệ thuật, mình không sợ”. Phong Quân Hạo cười nói.

“Đến khi mình tắm xong, không hi vọng nhìn thấy cậu nữa”.

“Con người này thật tẻ nhạt...”.

“Bây giờ cậu hãy lui đi”.

Nói rồi liền đóng cửa phòng tắm, Phong Quân Hạo cầm máy ảnh nhưng ngay cả lưng của anh cũng không chụp được, vô cùng bực tức.

Chú Thích:

⁽¹⁾taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003.

“Pretty Woman⁽²⁾!”: Tên Việt là *Người đàn bà đẹp* của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990.

⁽³⁾ EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc.